

Sygn. akt I PK 150/15

POSTANOWIENIE

Dnia 16 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z powództwa I. J.
przeciwko Zespołowi Szkół nr [...] w L.
o ustalenie i przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 marca 2016 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 16 października 2014 r., sygn. akt V Pa [...],

I odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**II zasądza od Zespołu Szkół nr [...] w L. na rzecz I. J. 120 zł
(sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K. wyrokiem z dnia 20 maja 2014 r. przywrócił I. J. do pracy w Zespole Szkół nr [...] w L.. Apelacja pozwanego została oddalona wyrokiem z dnia 16 października 2014 r. przez Sąd Okręgowy w K..

Sąd odwoławczy ustalił, że powódka od dnia 30 sierpnia 2005 r. była zatrudniona w Zespole Szkół [X] im [...] w L.. Rada Powiatu K. uchwala z dnia 19 kwietnia 2012 r. rozwiązała z dniem 31 sierpnia 2012 r. Zespół Szkół nr [X] w L. ze wskazaniem, że uczniowie likwidowanej szkoły mają możliwość kontynuowania nauki w Zespole Szkół nr [...] w L., zaś majątek jednostki pozostaje własnością

Powiatu. W dniu 4 maja 2012 r. powódce wręczono wypowiedzenie stosunku pracy ze skutkiem na dzień 31 sierpnia 2012 r., z powodu likwidacji szkoły. W roku szkolnym 2012/2013 Zespół Szkół nr [...] prowadził zajęcia z uczniami również w budynkach po zlikwidowanym Zespole Szkół [X]. Przejął także internat, a uczniowie Zespołu nr [X] kontynuowali naukę w pozwanej szkole. Zespół Szkół nr [...] w tym celu zatrudnił 7 nauczycieli, którzy dotychczas pracowali w Zespole Szkół [X].

W oparciu o poczynione ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy uznał, że nie doszło do likwidacji dotychczasowego pracodawcy powódki, ale do przejęcia zakładu pracy w trybie art. 23¹ § 1 k.p. przez pozwanego. Argumentował, że w przypadku pracodawców realizujących cele publiczne o przejściu zakładu pracy decyduje przede wszystkim przejęcie zadań. Kładąc nacisk na ten aspekt, zwrócił również uwagę na wykorzystywanie przez pozwanego majątku dotychczas użytkowanego przez Zespół Szkół nr [X] w L.. Przeprowadzone rozważania poparł bogatym orzecnictwem Sądu Najwyższego, zapadłym w podobnych stanach faktycznych.

Skarga kasacyjna została wywiedziona przez pozwanego, który oparł ją na podstawie naruszenia prawa materialnego:

- art. 23¹ § 1 k.p. przez błędną jego wykładnię i przyjęcie, że Zespół Szkół nr [...] przejął zadania zlikwidowanego Zespołu Szkół nr [X];

- art. 45 § 1 k.p. w związku z art. 20 ust. 1 pkt 1 Karty Nauczyciela przez błędną wykładnię i przyjęcie, że przekazanie zadań oświatowych zlikwidowanego Zespołu Szkół nr [X] do Zespołu Szkół nr [...] nie uzasadniały rozwiązania z powódką stosunku pracy.

W ocenie skarżącego w sprawie wystąpiła potrzeba wykładni przepisów prawnych dotyczących zastosowania instytucji przejścia zlikwidowanej szkoły na inną jednostkę oświatową na podstawie art. 23¹ k.p. i art. 45 § 1 k.p.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Słabą stroną wniosku pozwanego (z art. 398⁴ § 2 k.p.c.) jest niewskazanie przez pozwanego z czego wynika potrzeba dokonania wykładni art. 23¹ § 1 k.p. i art. 45 § 1 k.p., jak również na czym miałyby ona polegać. Sąd Okręgowy dokonując subsumpcji przepisów, szczegółowo zaprezentował swój punkt widzenia, a przy wykładni art. 23¹ § 1 k.p. oparł się na bogatym orzecznictwie. W tej sytuacji postawa pozwanego, przejawiająca się brakiem polemiki, nie jest zrozumiała, a postulowanie przeprowadzenia wykładni przepisów jest nieprzekonujące.

Zakładając, że art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. (można się jedynie domyślać, że do niego odwołuje się skarżący) nawiązuje do art. 59 i art. 60 § 1 ustawy z dnia 23 listopada 2001 r. o Sądzie Najwyższym, to staje się jasne, że potrzeba wykładni przepisów prawnych występuje wówczas, gdy dochodzi do poważnych wątpliwości przy ich interpretacji lub wywołują one rozbieżności w orzecznictwie. Pozwany nie wykazuje żadnej z wymienionych właściwości, ograniczając się do ogólnego stwierdzenia, że trzeba dokonać wykładni wskazanych przepisów. Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia wnoszonym w konkretnej, indywidualnej sprawie zakończonej wydaniem prawomocnego wyroku, wobec czego argumenty za potrzebą rozpoznania tak rozumianego środka zaskarżenia przedstawione we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie mogą być sformułowane w sposób nieklarowny, ogólny i w istocie sprowadzający się do żądania przeprowadzenia kolejnej kontroli instancyjnej. Stanowisko to jest zrozumiałe, jeśli weźmie się pod uwagę funkcję skargi kasacyjnej, która sprowadza się do realizowania interesu publicznego. W kontekście art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. polega on na poszukiwaniu i zestawianiu argumentów prawnych w celu ujednolicenia interpretacji przepisów. Skarga kasacyjna posiada jednocześnie wymiar indywidualny, stąd strona powinna czynnie uczestniczyć w procesie poznawczym, co jasno wynika z art. 398⁴ § 2 k.p.c. W przeciwnym razie nie sposób twierdzić, że skarga kasacyjna powinna trafić do merytorycznego rozpoznania.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Najwyższy nie dostrzegł istotnego zagadnienia prawnego, jak również nieważności postępowania. Nieprzekonująca jest również teza o jej oczywistej zasadności. Przeprowadzone rozważania wykazały też, że pozwany nie zaoferowała przekonujących racji prawnych

uzasadniających podjęcie przez Sąd Najwyższy starań interpretacyjnych. Oznacza to, że na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w sentencji.

Z uwagi na wynik przedsądu, na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i art. 99 k.p.c. w związku z § 12 ust. 1 pkt 1 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461) zasądzono od pozwanego na rzecz powódki zwrot kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.